

Skakavac

U gradski autobus ušao je starac, prethodno podigavši hodalicu. Vozač je sačekao da putnik sedne, zatim je zatvorio vrata.

Na stajalištu, okrenuta po strani, prekrštenih ruku i isturene brade, Robin je pratila promene na ekranu s redom vožnje.

„Kasni. Trebaće mi dvadeset pet minuta da stignem”, pomislila je i sela na klupu. Iz tašne je izvadila mobilni telefon i protein štanglu prelivenu crnom čokoladom.

Elektronski zvuk pesme za decu. Pogledala je levo. Stanici je prilazila žena s ruksakom na leđima. Gurala je kolica u kojima je sedeo dečak. Noge, raširene, visile su, gotovo dodirujući točkove.

„Krava, krava, kravica...”, čuo se visoki glas iz telefonskog zvučnika, iz džepa iznošenog, raskopčanog kaputa.

Oguljene kožne čizme, masna kosa neuredno vezana u rep, naočare za vid. Žena je pomogla dečaku da ustane, pogledala red vožnje i sela na kraj klupe.

„B U S”, pokazivala mu je prstom slova na asfaltu.
„Tu piše bus.”

Usmerila je ispruženu ruku ka ekranu. „Ovde vidimo za koliko minuta stiže. Čekamo broj trideset osam.”

„Ne idu sa mnom. Dobro je”, pomislila je Robin, tražeći lokaciju na *Google* mapi.

Dečak je sa sedišta kolica uzeo igračku, zakoračio i stao ispred nje.

„Otpao mu je nos”, rekao je dva puta, čupkajući tkaninu.

Podigla je pogled. Žvakala je parče slatkiša.

„Ne interesuje me”, pomislila je zureći u prljavu, krpenu lutku u obliku psa. Zatvorene usne razvukla je u osmeh.

Žena je uhvatila dečaka za nadlakticu i privukla ga k sebi.

„Stiže autobus. Stani ovde!”, rekla je.

Park, jezero, patke, labudovi. Botanički institut. Botanička bašta. Guske. Jezero. Statua. Muzej savremene umetnosti. Skulpturalna grupa. Muzej lepih umetnosti. Fontana. Još jedno jezero.

Autobus se uključio na glavni put. Zatim je skrenuo levo i nastavio pravo. Most. Stanica. Pravo, desno. Mali kružni tok. Levo. Pravo. Pravo. Ponovo most. Stanica. Pravo. Desno. Semafor. Park. Klupe, golubovi. Statua. Južni deo grada.

Stanica. Peroni. Kratka pauza. Smena vozača.

„Staje kod biblioteke! U povratku ću tu izaći”, razmišljala je Robin.

Autobus je skrenuo levo. Polukrug. Pravo. Semafor. Pravo. Desno. Levo.

Most. Nadvožnjak. Izlaz na autoput. Nastavio je glavnim putem. S desne strane: pruga, železnička stanica.

Radovi.

„Ovuda ne bih mogla biciklom”, pomislila je Robin.

Autobus se ponovo zaustavio. Putnici su izlazili. Ulazili.

CEASEFIRE NOW, pisalo je crvenim sprejom na trafo stanici.

„Na trećoj odavde silazim”, razmišljala je.

Bazen u vašem dvorištu. Žena i muškarac, manekeni srednjih godina, vitki, nasmejani, stoje ispred minimalističke vile. Manekenka ima dugu, ravnu, svetlosmeđu kosu. Maneken prosedu. Piju vino. Pred njima je bazen. Voda. Plavetnilo. Ispod slike: broj telefona, email adresa, website. Kombi se udaljio.

Semafor.

Dve devojke su ustale i prišle izlazu. Široke farmerice, kratke majice, prevelike jakne, bele patike. Nisu razgovarale. Jedna je pritisnula dugme na držaču. Začuo se pisak. Izlaz na sledećoj stanici.

Robin je čitala *WhatsApp* poruke.

„Kakva drskost!”, pomislila je, grizući zanokticu na kažiprstu. Udahnula je duboko i pogledala kroz prozor.

„Za ovu platu!”, odmahivala je glavom. „Ne dolazi u obzir!”

Isključila je internet i gurnula telefon u tašnu.

Mesara. Prodavnica naočara. Zgrada policije. Ulaz desno: unutrašnji poslovi – uslužni centar. S druge strane ulice: crkva, poštansko sanduče. Trg. Prodavnice i kafane.

„Ne radi Vam pin kod na ličnoj karti.” Lice službenice bilo je bledo. Pramenovi tanke, plave kose padali su joj niz čelo, prekrivali ušne školjke i vrat.

Iza službenice, na podu, stajala je saksija s biljkom. Puzavica se jednim delom uvrnula oko plastičnih merdevina zabodenih u zemlju. Drugim delom pružala se po podnim pločicama.

Na zidu, iznad saksije – uramljena grafika. More.

Torzo; mermer – telo žene – bio je postavljen u desnom uglu kancelarije, naspram puzavice.

„Ne razumem”, rekla je Robin.

„Da li ste ga menjali?” Službenica je držala papir koji joj je Robin pružila.

„Nisam.” Podigla je ramena i okrenula šake.

„Kad ste ga poslednji put koristili?” Službenica je spustila papir na sto. Šiške su joj prekrile kapke.

„Ne sećam se”, rekla je Robin i dalje zureći u nju.

Službenica je premestila težinu tela na levu nogu. Prstima je pomerila šiške s očiju. „Ništa onda”, uzdahnula je. „Moram da pošaljem zahtev da Vam izdaju novi”, rekla je i pogledala u ekran kompjutera.

„Dobro. I?“, Robin se oslonila na pult.

„Kad bude stigao pin kod, moći ćemo da unesemo novu kućnu adresu u Vašu ličnu kartu.“

„Kad će to biti?“, rekla je Robin. Ukrstila je prste i podigla obrve.

Službenica je otcepila list papira iz blokčića i uzela olovku.

„Za sedam dana.“ Donjim delom olovke, dva puta je kucnula po površini stola, desno od tastature.

Robin je ćutala. Gledala je u poleđinu kompjuterskog ekrana.

„Da li možete da dođete sledeće nedelje u sredu?“, rekla je službenica.

Robin se uspravila, izvadila iz tašne mobilni telefon i otvorila kalendar.

Nakon pet sekundi, pogledala je u službenicu. Šiške su joj klizile niz čelo.

„Uzeću slobodan dan“, rekla je.

* * *

RASPRODAJA

Najbolji primerci iz kolekcije biblioteke

„Guillermo Rosales samo tri eura!“, pomislila je Robin i uzela knjigu s police.

Tvrđ povez. Na koricama – kuća nošena talasima.
Okrenula se.

Iza nje je stajao mladić. Smešio se.

„Šta hoćeš?“, pomislila je. Pogledala ga je u oči.

Mladić je spustio glavu i zakoračio u stranu.

Prišla je pultu za kojim su sedeli bibliotekari. Sačekala je da dođe na red.

Čitaonica je bila puna. Studenti sa slušalicama na ušima. Pred njima, na stolovima, otvoreni laptopovi, knjige i sveske. Flašice s vodom. Torbe i ruksaci na podu. Jakne su visile s naslona stolica.

Robin je koračala lagano, trudeći se da ne pravi buku. Tražila je slobodno mesto.

Sela je izdvojeno, na fotelju, s leve strane prostorije.

„Apokaliptični klasik moderne literature... Nihilistički rođak *Leta iznad kukavičjeg gnezda*... Put u najmračnije uglove ljudskog postojanja... Poniženje, zanemarivanje, fizičko nasilje, zloupotreba, korumpirani nadzornici...”

U sali za sastanke, iza staklenog zida, jedna naspram druge, sedele su dve žene. Nalakćena na sto, jedna je oslonila glavu na dlanove. Druga je govorila gestikulirajući.

„Nisam kupila kafu“, pomislila je Robin. Nastavila je da čita.

Na dvadesetoj stranici romana, Arsenio, čuvar privatnog prihvatilišta za siromašne mentalne bolesnike u Majamiju, seksualno zlostavlja Hildu, dementnu staricu. U sobi se nalazi i glavni junak – psihički poremećeni narator, Kubanac, pisac u egzilu – William Figueras. Arsenio i Hilda ga ne vide.

Spustila je knjigu na krilo.

Ogrnula se jaknom. Ustala je i prišla prozoru.

Nedovršeni most obrastao je u korov. Fasade na zadnjim stranama kuća bile su oguljene. Vlaga se širila iz temelja po zidovima. U trećem planu videla su se tri tornja.

„Pet i petnaest”, pomislila je, gledajući pozlaćeni sat na zvoniku.

Restoran na krovu hotela bio je prazan. Policijski helikopter je nadletao centar grada.

Grane drveća, povijene, dodirivale su vodu. Čamci s turistima su plovili rekom.

* * *

Kartonske kutije, jedna na drugoj, stajale su složene u hodniku. Robin je duboko udahнула i glasno izduvala vazduh kroz napućene usne. Okačila je tašnu i jaknu na čiviluk.

Ušla je u sobu. Zastala je, osvrnula se i uključila lampu.

Zagrizla je jabuku. Vratila ju je u činiju.

Otvorila je vrata i izašla na terasu.

Ispred ograde, u uglu, stajao je skakavac. Nepomičan.

Vazdušni balon na horizontu.

„Još jedan! I još jedan!”

S druge strane ulice, muškarac je parkirao automobil. Mercedes-Benz EQS 580 4MATIC Sedan. Zatim je ušao u kuću.

Robin je uzela metlu i pokupila lišće s poda. Bacila ga je u kantu.

Prišla je skakavcu. Nije se pomerio.

Šutnula ga je vrhom cipele.

Nagnula se preko ograde. Gledala je za njim.

Pao je na beton. S četvrtog sprata.

„Ništa mu neće biti”, pomislila je i odložila metlu.

Oštrodlaki pincer je vršio nuždu uz stub ulične rasvete. Žena je razgovarala telefonom. Povukla je povodac. Pas je potrčao za njom.

U gustom krošnji kapadokijskog javora crvkućao je
ćvorak.